

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2983/05
20.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву број Гж. 2222/04 од 19. априла 2005. године, у седници већа одржаној 20. априла 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Панчеву број Гж. 2222/04 од 19. априла 2005. године и пресуда Општинског суда у Панчеву број П. 3423/97 од 27. фебруара 2004. године тако што се тужбени захтев тужиље делимично усваја па се обавезује тужени да јој исплати износ од 12.271 ЕУР са каматом почев од 1.1.2002. године па до исплате, а на износ од 24.000 ДЕМ домицилну камату почев од 16. априла 1996. године па до 31.12.2001. године и то све у динарској противвредности по најповољнијем курсу по којем пословне банке плаћају за ову врсту ефективне валуте и да јој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 200.400,00 динара, све у року од 15 дана, док се у преосталом делу тужбени захтев тужиље одбија.

Обавезује се тужени да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 155.364,00 динара у року од 15 дана.

У преосталом делу ревизија тужиље СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Панчеву број П. 3423/97 од 27. фебруара 2004. године одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да јој по правном основу неоснованог обогаћења исплати износ од 28.700 ДЕМ у динарској противвредности по најповољнијем курсу који пословне банке плаћају за ову врсту ефективне валуте са домицилном каматом у динарској противвредности почев од 16. априла 1996. године па до коначне исплате као и трошкове парничног поступка, а све у року од 15 дана. Обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 84.900,00 динара у року од 15 дана. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова у износу од 3.400,00 динара за заступање на одложеном рочишту од 12.9.2001. године.

Окружни суд у Панчеву је пресудом број Гж. 2222/04 од 19. априла 2005. године жалбу тужиље одбио и потврдио наведену пресуду Општинског суда у Панчеву.

Тужиља је изјавила благовремену ревизију против назначене пресуде Окружног суда због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања, правилне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Ревизија тужиље је делимично основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју повреду Врховни суд Србије пази по службеној дужности.

Из утврђених чињеница произилази да су парничне странке закључиле споразум о купопродаји непокретности по којем је тужиља као купац у више наврата исплатила туженом укупно 24.000 ДЕМ, али да тај уговор није коначно ни закључен нити реализован јер тужени није успео да обезбеди урбанистичко-техничку документацију што је била његова обавеза па је тужиља одустала од закључења купопродајног уговора. Новац је исплатила у току 1991. године а повраћај датог новца тражила је почев од краја 1992. године а потом путем супруга током 1993. године. У новембру месецу 1993. године тужиља се обратила Агенцији за проналажење украдених аутомобила „_“ чији је власник ВВ, а ради посредовања приликом повраћаја новца од туженог. Тужиља је са Агенцијом „_“ ВВ закључила уговор којим се поменути власник обавезао да ће покушати да поврати дуг. Тужиља је ВВ дала писмено овлашћење које је потписала и оверила у суду дана 24.11.1994. године, а којим га је овластила да у њено име и за њен рачун потражује дуг од дужника – туженог ГГ. Ово овлашћење тужиља није никада опозвала и у истом није наведено време трајања. ВВ се обратио туженом и при томе му показао наведено овлашћење тражећи исплату дуга у износу од 24.000 ДЕМ, који тужени није оспорио. Тужени није имао новац да врати па се са ВВ договорио да са њим закључи уговор о зајму што је и учињено па је уговор и оверен у суду по којем је ВВ зајмодавац, а тужени зајмопримац износа од 24.000 ДЕМ са роком враћања до 25.3.1995. године. Тужиља није била извештена о закључењу овог уговора. Тужени је по признаници од 13.2.1995. године која је оверена у суду уплатио износ од 24.000 ДЕМ ВВ, као овлашћеном лицу тужиље.

На основу ових чињеница нижестепени судови су закључили да се тужени исплатом износа од 24000 ДМ ВВ као овлашћеном лицу тужиље, ослободио своје обавезе према тужиљи те да стога тужиља неосновано од туженог са позивом на одредбу члана 210. Закона о облигационим односима потражује утужени износ.

Основано се у ревизији тужиље указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су њен тужбени захтев одбили у целости. Наиме, иако су нижестепени судови правилно утврдили садржину овлашћења којим је тужиља овластила ВВ, власника Агенције „_“ да у име тужиље и за њен рачун потражује дуг од дужника ГГ, погрешно су закључили да из овако датог овлашћења произилази и овлашћење ВВ да прими новац у име и за рачун тужиље од ГГ. Потраживање дуга не значи и пријем новца како то погрешно тумаче нижестепени судови. Тиме што је ГГ исплатио износ од 24.000 ДЕМ ВВ, не произилази да је ослобођен обавезе према тужиљи јер је он са ВВ имао посебне односе који су потпуно независни од односа парничних странака с обзиром на то да је са ВВ закључио уговор о зајму по којем је тужени дужник износа од 24.000 немачких марака. Чињеница да ли је ВВ прекорачио овлашћење из писменог и овереног овлашћења које му је дала тужиља такође нема значаја на однос парничних странака. Судови утврђују да је ВВ показао овлашћење туженом. Према томе тужени је био дужан да поступа само у складу са тим овлашћењем и да новац преда лично тужиљи на руке јер је од ње новац и примио, а поменути овлашћењем тужиља није овластила ВВ да новац у њено име прими. Према томе како тужени и надаље тужиљи дугује износ од 24.000 ДЕМ што износи 12.271 ЕУР (према курсу НБЈ обрачун 1 ДЕМ је 1.95583 ЕУР) то је тужени дужан да наведени износ исплати тужиљи у динарској противвредности према одредби члана 210. Закона о облигационим односима. На основу одредбе члана 214. Закона о облигационим односима на припадајући износ тужиљи припада и домицилна камата у динарској противвредности у складу са њеним постављеним захтевом од дана утужења 16. априла 1996. године па до исплате.

Како из утврђених чињеница произилази да је тужиља туженом исплатила на име купопродајне цене 24.000 ДЕМ а не 28.700 ДЕМ који износ тужбом потражује, оцењено је да је њен тужбени захтев само делимично основан.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео на основу члана 166. став 2., члана 164. ст. 1. и 2., члана 154. став 2. и члана 155. савезног Закона о парничном поступку те у складу са адвокатском тарифом у примени од 4.8.2003. године (важила у време доношења првостепене пресуде) па је обавезао туженог да тужиљи надокнади следеће трошкове: за састав тужбе износ од 6.600,00 динара, за два поднеска по 6.600,00 динара, за 13 одржаних рочишта по 7.200,00 динара и за 13 неодржаних рочишта у по ½ дела тарифе за свако по 3.600,00 динара, за састав жалбе од 4.3.1997. године 13.200,00 динара, за таксу на тужбу 2.800,00 динара, на пресуду 24.200,00 динара, а што износи укупно 200.400,00 динара.

Тужиљи су досуђени и трошкови жалбеног и ревизијског поступка па је обавезан тужени да јој исплати трошкове таксе за жалбу од 3. августа 2005. године у износу од 24.200,00 динара, таксу за одлуку другостепеног суда 24.200,00 динара, за таксу на ревизију износ од 48.400,00 динара и за таксу на ревизијску одлуку износ од 58.564,00 динара, а што укупно износи 155.364,00 динара.

Имајући у виду изложено одлучено је као у изреци на основу члана 395. став 1. савезног Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04).

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ОК